

Burke slavnih Zabrdždanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XXIII.

Kmet, ki ni bil Zabrdždan, imel je srečo, da je dobil za ženo bogato Zabrdžanko. Poleg drugih lepih lastnostij imela je tudi to, da je možu v vsaki reči ugovarjala ter hotela imeti povsod zadno besedo. Moža je to silno jezilo, pa ni si mogel pomagati.

NecEGA dne gresta na travnik gledat, če bi že bil čas košnje. — »Še danes moram kose sklepati, da bodo jutri dobro rezale!« reče mož, ko se je prepričal, da je trava že dovolj velika. Iz jednega prvih poglavij naše Zabrdške kronike pa nam je znano, da Zabrdždani niso poznali kose in so travo porezovali z velikimi škarjami.

»Kaj je to, kosa? Kakšna neumna priprava je to? Škarje, škarje nabrusi, pa pusti tvoje kose, ki so za nič! Pri nas se tako dela; čemu bi se tukaj ne?« — Tako začne baba ugovarjati in naklepeče možu še več kaj enacega v polna ušesa. Ta ji nekaj časa odgovarja in jo zavrača, pa ona ne pusti svojih škarij in zbada moža huje in huje. Ker si mož v svoji prvi jezi ne ve pomagati, zgrabi ženo in jo — ker sta bila ravno prišla do globokega ribnika — vrže v vodo, rekoč: »Zdaj bodem vendar jaz enkrat imel zadno besedo!«

Žena zgine pod vodo, pa ker ne more več govoriti, stegne roko iz vode in miga s kazalcem in sredincem, kakor storimo, kadar hočemo označiti rezanje s škarjami. Imela je na ta način vendar le ona zadno besedo. Ko mož to vidi, mine mu jeza in

Bilo je komaj 5 mesecev po tem dogodku, ko je v Trskovi hiši kričal novorojeni paglavček... Ljudje so se skrivoma nasmihali in marsikak »a, tako?« je bilo slišati, vendar daljših opazk ni bilo. Ko pa je čez nekaj tednov ugledal stari Šime lepega dečka, ki je bil tako čvrst in debel, — črnih las in še bolj črnih oči, se mu obraz zasveti veselja —, a nakrat odskoči od posteljice... v glavi se mu je nekaj zablisnilo, vdari se po čelu in slišati je bilo mrmranje: »ubogi gospod Trska... oni falot...»

* * *

Gospod Trska je pa še vedno idealist in hvali Boga, ki mu je podaril tako lepega sinčka, kateremu je bil krstni boter — Ivan...

z besedami: »Tebe še sam vrag ne ozdravi!« potegne jo iz vode.

Da pa je mogel drugega dne mirno kositi, moral je ženo trdno zakleniti v sobo, a še iz sobe regljala je tako dolgo za njim, dokler ji ni zginil izpred oči.

Kakor sem slišal, so današnje Zabrdžanke nekoliko boljše, o čemur se lahko vsak, ki še ni oženjen, prepriča, ako vzame kako Zabrdsko krasotico za ženo.

Mica Kovačeva.

Resnična povest iz preteklih časov.

Ponižna kot ovca, pohlevna in tiha. V Ljubljani tam »belej« je Mica živel; — Napako le jedno je skrivno imela: Ljubila je strastno »pobožnega Miha«.

Pa Miha, mož čudne, — debele postave. Prepričan, kaj Mica povsod je veljala? Se »tетка« je kmalu pristrčno dopala; — Saj Mica in Miha ste modri dve glave.

Ljubezen do bližnjega sad mu rodila; — Kot blisk se raznese novica okoli: Da Mica se ženi, — ter nič več ne moli; Poroka, nje svatba se bode vršila.

»Kristjanom« ondotnim »katoliške« vere, Vabila goreče so iz ust se dajala, Poroka še v časniku slavna je stala: Slavite sinovi jo! — naše vse hčere! —

Na tisuče gostov v Ljubljano privrelo. Tja gledat dejanje je, čudno slavito; So peli podoknico jima očito. Povabljeni z listom, ter dušo veselo. —

Končana poroka, pričue se gostija, Po krčmah, hotelih — kavarnah velika. — Pojedli bi bili clo živega »bika«, Ker lakote hude želodec vsem »zvija«.

In Mica seveda, ni slin tam cedila; Naroči si »guljaža« dobrega, skledo, Ter »ajmohta« »jetere« tud kislih — na kredo. Katere je v svatih z »vinčkom« močila.

Minula je svatba, razšla tovaršija, Na kraje se razne je, — daljne in tuje. — Spomin na to slavnost še danes se čuje. Kakó radovala se vsa je gostija? —

Najvišji stadij nelepote.

Jože Tinetu: »Tvoja Mica je tako grda, da bi vsi prasiči poginili, če bi jo na svinjak narisali!«

Ljubiti.

Jaz ljubim: zdihuje ona, držeč roko mladeniča na srečo.

Ti ljubiš! pravi mati svoji hčerki, ki skriva pismo za hrbtom.

On ljubi: vojak, ko gleda skozi ključavnico v kuhinjo pečenko na mizi.

Mi dva se ljubiva pravi pijanec polnemu litru na mizi,

Vi dva se ljubita: zagrmí stari s palico v roki, ko je zasačil hlapca z deklo v prijaznem pogovoru pod lipo.

Oni ljubijo knedeljne, kar jih pri mizi večerja.

Med škarje in pod britvo.

Naj dežuje ali pripeka naša brivnica ima vedno dosti posla. — Človek že ne vé, katerega bi se prej lotil. Tu imamo nekaj pekovskih delavcev, kateri še danes niso prišli k sebi. Ko se je na zadnjem zborovanju, predlagalo, da naj si slovenski peki ustanove društvo s slovenskim jezikom, so majali mnogi; kaj pa poreče »šior magistrat«, kaj pa bo mislil »governo«. — No inteligentni del naših narodnih pekov jim je pojasnil, da se slovenski pekovski delavei nimajo ničesa bati, ako bodo v društvu slovensko govorili in pisali. — Nas vse prav veseli, da so slednič sprejeli edino pametni predlog — ustanovitev »zavezo pekovskih delavcev«, na podlagi slovenskega jezika. Ako bi se vsi peki zavdli svoje narodnosti, bi v Trstu Sloveni imeli veliko podporo v njih. — Torej le pogumno naprej, kar zahtevajo Lahí smemo tudi mi. — Pred seboj imamo dve dečvi iz Logatec, priporočila ju je neka Katarina. Uršca je bila doma, tukej je pa šignorina Lina; nje prijateljica je nemška Johanca krščena je pa Ivanka. Ti dve 18. letni ptičici delajo neka drugim Poloneam, Maričkam veliko konkurencio s frajtarji in koproli. — Katarina zahteva 10 centov žajfe, da bi se jih »ožmikalo«. —

Nek neznani nam je pricetril celo »pa trolo« natakrie iz ulice Seussa, Stadt Laibach in Belvederja. — Škoda res za mlado kri — ako so res postale že trde italjanke. Naši slovenski fantje jih bodo že ošteli. —

Zdaj naj bi človek še druge bril: katere nam prihajajo pod roko — dovolj. Slovenska dekleta v Trstu bi morala vsak čas spomniti se, da so Slovenke, potem ne bode treba več Brivea. —